Nr. 22. Warszawa, dnia 8 Kwietnia 1919 r. Rok II

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 1 mk. Z zaboru austrjackiego i z terenów b. okupacji austrjackiej można wpłacać za numer „Dziennika Urzędowego M. S. W." 1 kor. 75 h. „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego 1 mk.

Redakcja i Administracja: Pałac Brühlowski, pl. Saski Nr. 9.

TREŚĆ: I. 286. Dekret z d. 7 lutego 1919 r. w przedmiocie zmian w organizacji gmin wyznaniowych żydowskich na terenie byłego Królestwa Kongresowego.

III. 287. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z d. 28 marca 1919 r. w przedmiocie ogłoszenia w „Dzienniku Urzędowym M. S. W." rozporządzenia z dnia 1 listopada 1916 roku o Organizacji Żydowskiego Towarzystwa Religijnego. 288. Rozporządzenie z dnia 1 listopada 1916 roku, dotyczące organizacji Żydowskiego Towarzystwa Religijnego. 289. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 kwietnia 1919 roku o wprowadzeniu stanu wyjątkowego.

IV. 290. Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 marca 1919 roku do Komisarzy Powiatowych w sprawie dostaw zboża przez drobnych właścicieli rolnych. 291. Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 marca 1919 r. do wszystkich Komisarzy Rządowych o charakterze urzędowym zastępców członków Rad Gminnych. 292. Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 marca 1919 roku do Przewodniczących Sejmików Powiatowych i Prezydentów miast, stanowiących samodzielne powiaty, w sprawie Rad Aprowizacyjnych. 293. Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 marca 1919 roku do Przewodniczących Wydziałów Powiatowych w sprawie przesyłania protokułów posiedzeń Sejmików Powiatowych. 294. Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 kwietnia 1919 roku do Wydziałów Powiatowych i Magistratów miast, stanowiących samodzielne powiaty, w sprawie pokrywania niedoborów szpitali epidemicznych przez powiatowe związki komunalne. 295. Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 kwietnia 1919 roku do Komisarzy Powiatowych w sprawie aresztowań na tle politycznem. 296. Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych z d. 4 kwietnia 1919 r. do Komisarzy Ludowych w sprawie reorganizacji Milicji Ludowej.

VI. 297. Ruch służbowy w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

I.

286.

DEKRET

w przedmiocie zmian w organizacji gmin wyznaniowych żydowskich na terenie byłego Królestwa Kongresowego.

Art. 1.

Do czasu uchwalenia przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej ogólnego statutu gmin wyznaniowych żydowskich, do obowiązującego prowizorycznie na terenie b. okupacji niemieckiej a z niniejszego dekretu rozciągniętego na pozostałe części terytorjum b. Królestwa Kongresowego, rozporządzenia z d. 1 listopada 1916 r. o Organizacji Żydowskiego Towarzystwa Religijnego wprowadzone zostają następujące zmiany i uzupełnienia.

Art. 2.

§ 1 rozporządzenia z d. 1 listopada 1916 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Żydzi, mieszkańcy tej części Rzeczypospolitej Polskiej, która stanowiła dawniej t. zw. Królestwo Kongresowe, tworzą towarzystwo religijne, publiczno-prawne. Towarzystwo religijne składa się z gmin. Na czele jego stoi Rada Religijna gmin Żydowskich. Towarzystwo religijne i poszczególne gminy mają prawa korporacyjne i prawo posiadania pieczęci".

Art. 3.

Wyrazy „Najwyższa Rada Żydowska“ w całem rozporządzeniu zostają zmienione na wyrazy „Rada Religijna gmin Żydowskich“.

Art. 4.

§ 3 rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

„Żydowska gmina wyznaniowa winna zapewnić członkom gminy możność zaspakajania ich potrzeb religijnych. Kompetencję gminy stanowi zatem:

a) organizowanie i utrzymanie rabinatu,
b) zakładanie i utrzymanie synagóg, domów modlitwy, kąpieli rytualnych i cmentarzy,
c) czuwanie nad religijnem wychowaniem młodzieży,
d) troszczenie się o zapewnienie ludności żydowskiej koszernego mięsa,
e) zarządzanie majątkiem gminnym i fundacjami, na rzecz gminy ustanowionemi, oraz wszelkiemi urządzeniami i zakładami, do gminy należącemi.

Pozatem gmina wyznaniowa ma prawo, na zasadach ogólnych, z zastrzeżeniem praw i obowiązków państwa i jego organów samorządnych, udzielania ubogim żydom pomocy dobroczynnej i zakładania w tym celu instytucji dobroczynnych“.

Art. 5.

§ 5 rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

„Zarząd jest obierany przez powszechne, równe, tajne, bezpośrednie i proporcjonalne głosowanie na przeciąg lat czterech.

Czynne prawo wyborcze jest zależne od następujących warunków: a) wyznanie żydowskie, b) wiek 25 lat skończonych, c) płeć męska, d) zamieszkanie w obrębie gminy żydowskiej bez przerwy przynajmniej rok jeden.

Prawo wyborcze jest w zawieszeniu podczas postępowania upadłościowego, utraty praw obywatelskich, ubezwłasnowolnienia, kary więziennej i korzystania z dobroczynności publicznej“.

Art. 6.

§ 18 rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

„Wybory odbywają się na zasadach głosowania powszechnego, równego, tajnego, bezpośredniego i proporcjonalnego“.

Art. 7.

§ 37 rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

„Czterech świeckich i dwuch duchownych członków Rady Religijnej powołuje Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Dziesięciu świeckich i pięciu duchownych członków Rady Religijnej obierają wyborcy gmin. Wyborców obierają członkowie zarządów gmin mniejszych i pełnomocnicy gmin wielkich.

Wybory do Rady Religijnej odbywają się na zasadach głosowania tajnego i proporcjonalnego w ten sposób, iż członkowie zarządów gmin każdego powiatu zbierają się dla wyboru wyborców do Rady Religijnej w odnośnem mieście powiatowem.

Pełnomocnicy gmin wielkich wybierają wyborców oddzielnie. Powiaty i wielkie gminy, liczące do 50.000 mieszkańców-żydów, wybierają jednego wyborcę, liczące powyżej 50.000 do 100.000 dwuch wyborców. Na członków Rady Religijnej mogą być wybierane lub członkami Rady Religijnej mogą być mianowane osoby, posiadające w swojej gminie bierne prawo wyborcze“.

Art. 8.

§ 44 rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

„W obrębie każdej gminy większej mogą się tworzyć związki wyznaniowe w celu urządzenia i utrzymywania synagóg i innych urządzeń religijnych. Utworzenie związku wyznaniowego podlega zezwoleniu państwowej władzy nadzorczej. Związek wyznaniowy wciągnięty być winien do rejestru Rady Religijnej, przez co uzyskuje prawa korporacyjne“.

Art. 9.

§ 49 rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

„Rada Religijna gmin Żydowskich ustanawia w statucie zasady obowiązujące dla dopuszczenia do sprawowania urzędu rabina. Statut ten winien być zatwierdzony przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Niezależnie od określonych w statucie wymagań, do sprawowania urzędu rabina mogą być dopuszczane osoby, mające do tego zdolność według zaświadczenia kolegjum rabinów, uznanego przez Radę Religijną.

Rabin winien znać język polski i hebrajski w piśmie i słowie“.

Art. 10.

§ 56 rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

„Wybór rabina podlega zatwierdzeniu Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na przedstawienie Rady Religijnej“.

Art. 11.

§ 60 rozporządzenia zostaje uzupełniony przez dodanie ustępu tej treści:

„Budżety i listy składek gmin wyznaniowych i Rady Religijnej podlegają przed ich wykonaniem zatwierdzeniu władzy nadzorczej. Budżety i listy składek w ten sposób zatwierdzone mają moc wykonawczą“.

Art. 12.

§§ 62, 63 i 70 rozporządzenia otrzymują brzmienie następujące:

§ 62. Naczelną władzą nadzorczą nad orga-

nami zarządu gmin wyznaniowych żydowskich jest Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Miejscową władzą nadzorczą dla poszczególnych gmin jest Komisarz powiatu.

§ 63. Bliższe przepisy, tyczące się dokonania wyborów na mocy dekretu niniejszego, wydaje Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 70. Wykonanie niniejszego dekretu powierza się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, który w tym celu wydaje niezbędne przepisy wykonawcze.

Art. 13.

§§ 17, 26 do 34, 43, 55 i 65 rozporządzenia z d. 1 listopada 1916 r. zostają uchylone.

Dan w Warszawie, dnia 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:
(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:
(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) *Jan Łukasiewicz.*

„Dz. Pr." № 14 z 8.II 1919 r. poz. 175.

III.

287.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie ogłoszenia w „Dzienniku Urzędowym M. S. W." rozporządzenia z dnia 1.XI 1916 r. o Organizacji Żydowskiego Tow. Religijnego.

Zarządzam ogłoszenie w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" rozporządzenia z dnia 1 listopada 1916 r. o Organizacji Żyd. Tow. Religijnego wraz ze zmianami, wynikającemi z dekretu z d. 7.II 1919 r. o organizacji gmin wyznaniowych żydowskich na terenie b. Królestwa Kongresowego.

Warszawa, dn. 28 marca 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: (—) *S. Wojciechowski.*

288.

Rozporządzenie, dotyczące organizacji Żydowskiego Towarzystwa Religijnego.

Postanowienia Ogólne.

§ 1. Żydzi, mieszkańcy tej części Rzeczypospolitej Polskiej, która stanowiła dawniej t. zw. Królestwo Kongresowe, tworzą towarzystwo religijne, publiczno-prawne. Towarzystwo religijne składa się z gmin. Na jego czele stoi Rada Religijna gmin Żydowskich. Towarzystwo religijne i poszczególne gminy mają prawa korporacyjne i prawo posiadania pieczęci.

Gmina żydowska.

§ 2. Osoby wyznania żydowskiego, mieszkające w jednej gminie politycznej tworzą gminę żydowską.

Jednakże Państwowa władza nadzorcza po wysłuchaniu opinji Rady Rel. gmin Żydowskich może kilka gmin politycznych połączyć w jedną gminę żydowską, lub jedną gminę polityczną podzielić na kilka oddzielnych gmin żydowskich.

Zadania gminy żydowskiej.

§ 3. Żydowska gmina wyznaniowa winna zapewnić członkom gminy możność zaspakajania ich potrzeb religijnych. Kompetencję gminy stanowi zatem:

a) organizowanie i utrzymanie rabinatu,
b) zakładanie i utrzymanie synagóg, domów modlitwy, kąpieli rytualnych i cmentarzy,
c) czuwanie nad religijnem wychowaniem młodzieży,
d) troszczenie się o zapewnienie ludności żydowskiej koszernego mięsa,
e) zarządzanie majątkiem gminnym i fundacjami, na rzecz gminy ustanowionemi, oraz wszelkiemi urządzeniami i zakładami, do gminy należącemi.

Pozatem gmina wyznaniowa ma prawo, na zasadach ogólnych, z zastrzeżeniem praw i obowiązków państwa i jego organów samorządnych, udzielania ubogim żydom pomocy dobroczynnej i zakładania w tym celu instytucji dobroczynnych.

Zarząd gminy żydowskiej i jego wybór.

§ 4. Zarząd gminy składa się z rabina oraz czterech członków obieralnych.

§ 5. Zarząd jest obierany przez powszechne, równe, tajne, bezpośrednie i proporcjonalne głosowanie na przeciąg lat czterech.

Czynne prawo wyborcze jest zależne od następujących warunków: a) wyznanie żydowskie, b) wiek 25 lat skończonynh, c) płeć męska, d) zamieszkanie w obrębie gminy żydowskiej bez przerwy przynajmniej rok jeden..

Prawo wyborcze jest w zawieszeniu podczas postępowania upadłościowego, utraty praw obywatelskich, ubezwłasnowolnienia, kary więziennej i korzystania z dobroczynności publicznej.

§ 6. Bierne prawo wyborcze jest zależnem oprócz w art. 5 wymienionych warunków jeszcze od następujących: 1) Skończone lat 30, 2) nieskazitelność obywatelska.

§ 7. Każdemu członkowi gminy, posiadającemu czynne prawo wyborcze, wskutek naruszenia postanowień, zawartych w niniejszem rozporządzeniu, przysługuje prawo wniesienia zażalenia do Rady Zarządu gminy powiatowej. Zażalenie winno być wniesione w ciągu terminu wykluczającego 14 dni. Termin wykluczający rozpoczyna się z dniem urzędowego stwierdzenia rezultatu wyborów.

Wnoszącemu zażalenie na postanowienie Rady Zarządu, przysługuje prawo wniesienia powtórnego zażalenia do Rady Religijnej gmin Żydowskich. Powtórne zażalenie winno być wniesione w ciągu 14 dni od dnia doręczenia decyzji Rady Zarządu.

§ 8. W każdej gminie winien być rabin, który ma być obierany przez tajne i bezpośrednie głosowanie zwyczajną większością głosów członków gminy, posiadających czynne prawo wyborcze.

Zarządzanie gminą żydowską.

§ 9. Zarząd obiera z pośród siebie przewodniczącego, który zwołuje zebrania i kieruje obradami zarządu. W razie potrzeby zastępuje go najstarszy z członków zarządu.

§ 10. Zarząd reprezentuje gminę we wszystkich stosunkach prawnych. Dokumenty, obowiązujące gminę, winny być podpisane przez przewodniczącego lub jego zastępcę i dwóch członków zarządu, oraz opatrzone pieczęcią gminy żydowskiej.

§ 11. Zarząd może dla spełnienia specjalnych zadań wybrać odpowiednie komisje do których mogą być powołane osoby, nie należące do zarządu.

Przewodniczący ma prawo asystowania na wszystkich posiedzeniach komisji z głosem doradczym.

§ 12. Zarząd układa budżet na każdy rok obrachunkowy i listę imienną członków gminy z oznaczeniem nałożonej na każdego składki.

Wykaz budżetu i składek winien być zatwierdzony przez R. R. g. Ż. z zastrzeżeniem, że możliwe jest przekazanie tego Radzie Zarządu gminy powiatowej (§ 43).

§ 13. Budżet i wykaz składek mają być dostępne w ciągu 8 dni dla członków gminy, o czem winny przedtem nastąpić zawiadomienia.

Po upływie następnego tygodnia budżet i wykaz składek wraz z zażaleniami winny być przesłane Radzie Zarządu gminy powiatowej. O ile zarząd, zgodnie z § 43, nie jest mocen sam rozstrzygać, winien budżet ze swojemi uwagami i wnioskami przesłać do R. Ż. Zażalenia, wniesione po upływie drugiego tygodnia, mogą być odrzucone, jako spóźnione.

Wielkie gminy żydowskie.

§ 14. Dla gmin żydowskich, liczących przeszło 5.000 mieszkańców żydów, Państw. Władza Nadzorcza może, zgodnie z §§ 15—25 nakazać zaprowadzenia specjalnej organizacji zarządu dla wielkich gmin.

Centralna Władza Krajowa może postanowić, aby wielka gmina oddzieliła się od gminy powiatowej i bezpośrednio podlegała R. R. gminy Żygowskiej.

Co do tych zarządzeń winna być uprzednio wysłuchana R. R. g. Ż.

Przepisy o gminach stosują się odpowiednio do wielkich gmin.

§ 15. Gmina ma być zarządzana przez pełnomocników i przez Radę Zarządu.

Państwowa Władza Nadzorcza określa liczbę pełnomocników i członków.

Rada zarządu składa się przynajmnie z 5 bezpośrednich i w Wielkich gminach z 8-iu członków.

Oprócz tego Państw. Wł. Nad. powołuje do Rady Zarządu bezpośrednich Wielkich gmin jeszcze 3 członków, którzy w gminie posiadają bierne prawo wyborcze (§ 6).

Pełnomocnicy i Rada Zarządu.

§ 16. Pełnomocnicy są obowiązani przez członków gminy żydowskiej, posiadających prawo wyborcze (§ 5).

§ 17

Uchylony.

§ 18. Wybory odbywają się na zasadach głosowania powszechnego, równego, tajnego, bezpośredniego i proporcjonalnego.

§ 19. Pełnomocnicy obierają Radę Zarządu na zasadach wyborów proporcjonalnych.

§ 20. Pełnomocnicy i Rada Zarządu obierani są na przeciąg 4 ch lat.

§ 21. Na wybór pełnomocników przysługuje każdemu członkowi gminy, posiadającemu prawo wyborcze, prawo wniesienia zażalenia zgodnie z § 7, na wybór zaś członków Rady Zarządu—każdemu pełnomocnikowi.

§ 22. Rada Zarządu i pełnomocnicy obierają swych przewodniczących i zastępcę przewodniczącego zwyczajną większością głosów. Wybór podlega zatwierdzeniu przez Państwową

Władzę Nadzorczą. O ile wybrany poraz trzeci nie będzie zatwierdzony, Państwowa Władza Nadzorcza mianuje przewodniczących.

§ 23. Zebranie pełnomocników rozstrzyga następujące sprawy: 1) zatwierdzenie budżetu; 2) wyznaczenie składek i wydawanie rozporządzeń o pobieraniu składek, opłat i innych podatków; 3) zaciąganie pożyczek; 4) wydatkowanie ponad budżet, gdy suma ta w danym roku przewyższa 3,000 marek; 5) zakładanie i urządzanie lub zasadnicza reforma zakładów gminnych; 6) wydawanie ogólnie obowiązujących przepisów i statutów w sprawach gminnych; 7) zmiany w stanie majątku nieruchomego gminy; 8) wybór rabina gminnego; 9) szczególne sprawy, których opracowanie Państwowa Władza Nadzorcza lub Rada Zarządu przekazała pełnomocnikom. Uchwała pełnomocników w sprawach tych następuie na mocy projektów Rady Zarządu. Pełnomocnicy mają prawo założenia protestu na działalność Rady Zarządu. O ile nie dochodzi do jednomyślności pomiędzy Radą Zarządu i pełnomocnikami, rozstrzyga R. R. g. Ż. Rada Zarządu bierze udział na posiedzeniu pełnomocników z głosem doradczym.

§ 24. Całkowite zarządzenie gminą należy do Rady Zarządu, o ile w poprzednich paragrafach czynności zarządzania nie są przekazane pełnomocnikom.

Okręgi rabiniczne.

§ 25. R. R. g. Ż. ma prawo z zezwolenia Państwowej Władzy Nadzorczej podzielić Wielkie Gminy na kilka okręgów rabinicznych.

Każdy okręg rabiniczny musi mieć rabina, którego obierają pełnomocnicy zwyczajną większością głosów.

Przeniesienie rabina do innego okręgu rabinicznego przeciw jego woli może nastąpić jedynie z zezwoleniem R. R. g. Ż.

§ 26 do 34

Uchylone.

Rada Religijna gmin Żydowskich.

§ 35. R. R. g. Ż. wykonywa przysługujące Towarzystwu Religijnemu, jako całości, prawa korporacyjne i reprezentuje jego interesy przed Centraln. Urzędem krajowym. Ma nadzór i kieruje Towarzystwem Religijnem, jak również całą jego działalnością, nie krępując wolności przekonań pojedyńczych osób, gmin oraz Związków Wyznaniowych. Może otwierać i urządzać zakłady, wspólne dla żydów byłego Królestwa Kongresowego. Następnie ma prawo wspierania gmin finansowo słabych.

§ 36. R. R. g. Ż. składa się z 14-u świeckich członków żydów Towarzystwa Religijnego i z 7-iu rabinów. Siedzibą R. R. g. Ż. jest miasto Warszawa.

§ 37. Czterech świeckich i dwóch duchownych członków Rady Religijnej powołuje Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Dziesięciu świeckich i pięciu duchownych członków Rady Religijnej obierają wyborcy gmin. Wyborców obierają członkowie zarządów gmin mniejszych i pełnomocnicy gmin wielkich.

Wybory do rady Religijnej odbywają się na zasadach głosowania tajnego i proporcjonalnego w ten sposób, iż członkowie zarządów gmin każdego powiatu zbierają się dla wyboru wyborców do Rady Religijnej w odnośnem mieście powiatowem.

Pełnomocnicy gmin wielkich wybierają wyborców oddzielnie. Powiaty i wielkie gminy, liczące do 50.000 mieszkańców - żydów, wybierają jednego wyborcę, liczące powyżej 50.000 do 100.000 dwóch wyborców. Na członków Rady Religijnej mogą być wybierane lub członkami Rady Religijnej mogą być mianowane osoby, posiadające w swojej gminie bierne prawo wyborcze.

§ 38. R. R. g. Ż. obiera swego przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego zwyczajną większością głosów. Obydwaj podlegają zatwierdzeniu przez Centr. Władzę Krajową. O ile po raz trzeci nie zostaną zatwierdzeni, przewodniczącego i jego zastępcę mianuje Centr. Władza Krajowa.

§ 39. Co do zastępstwa R. R. g. Ż. i tworzenia komisji, znajdują odpowiednie zastosowanie §§ 10 i 11.

§ 40. Wskutek naruszenia zawartych w niniejszem rozporządzeniu przepisów, na wybór członków R.R. g. Ż. każdemu wyborcy przysługuje prawo wniesienia zażalenia do Centr. Wł. Krajowej w ciągu 14-dniowego terminu wykluczającego. Termin ten rozpoczyna się z chwilą publicznego stwierdzenia rezultatu wyborów.

§ 41. R. R. g. Ż. ma wyznaczyć budżet na każdy rok obrachunkowy i określa, jakie mają być wnoszone przez oddzielne gminy lub gminy powiatowe składki.

§ 42. R. R. g. Ż. obiera z pośród siebie komisję pracy dla spraw bieżących: R. R. g. Ż. może przekazać komisji pracy, pojedyncze zakresy pracy dla samodzielnej działalności. (Samodzielne tereny pracy).

Prezes R. R. g. Ż. jest jednocześnie przewodniczącym komisji pracy.

§ 43

Uchylony.

O żydowskich związkach wyznaniowych.

§ 44. W obrębie każdej gminy większej mogą się tworzyć związki wyznaniowe w celu urządzenia i utrzymywania synagog i innych urządzeń religijnych. Utworzenie związku wyznaniowego podlega zezwoleniu państwowej władzy nadzorczej. Związek wyznaniowy wciągnięty być winien do rejestru Rady Religijnej, przez co uzyskuje prawa korporacyjne.

§ 45. Centr. Wł. Kraj. po wysłuchaniu R. R. g. Ż. może zażądać, aby związki, utrzymujące dom modlitwy, organizowały się jako Związki Wy-

znaniowe według przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 46. Związki Wyznaniowe obierają jednego rabina i czterech członków zarządu, którzy razem stanowią zarząd związku.

Bliższe przepisy, tyczące się wyborów, kadencji wyborczej członków zarządu i rabina, oraz stosunku prawnego rabina do związku wyznaniowego, określa statut związku wyznaniowego.

§ 47. Zarząd Związku Wyznaniowego układa budżet na każdy rok obrachunkowy. Budżet ten powinien być przedstawiony dla sprawdzenia przed początkiem roku obrachunkowego Radzie Zarządu gminy powiatowej, lub Wielkiej gminie, podległej bezpośrednio R. R. g. Ż.

§ 48. Centralna Władza Krajowa po wysłuchaniu R. R. g. Ż. może postanowić, aby członkowie Związków Wyznaniowych zostali odpowiednio zwolnieni od płacenia składki gminnej, jeżeli urządzenia Związku Wyznaniowego zastępują brakujące albo niedostateczne urządzenia gminne, lub jeżeli wymaganie od członków Związków Wyznaniowych, żeby korzystali z urządzeń gminnych, byłoby niesłuszne, zwłaszcza sprzeciwiające się wolności przekonań.

Rabini.

§ 49. Rada Religijna gmin żydowskich ustanawia w statucie zasady obowiązujące dla dopuszczenia do sprawowania urzędu rabina. Statut ten winien być zatwierdzony przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Niezależnie od określonych w statucie wymagań, do sprawowania urzędu rabina mogą być dopuszczane osoby, mające do tego zdolność według zaświadczenia kolegjum rabinów, uznanego przez Radę Religijną.

Rabin winien znać język polski i hebrajski w piśmie i słowie.

§ 50. R. R. g. Ż. sporządza spis kandydatów, którzy mogą być dopuszczeni do sprawowania urzędu rabina.

§ 51. Rabin powinien przez wzorowe prowadzenie się przy pełnieniu swych czynności i poza niemi, okazać się godnym powagi, jakiej wymaga jego zawód.

Zakazuje się rabinowi prowadzić interesy handlowe lub brać w nich udział.

§ 52. Działalność Rabina może być spełniana jedynie przez rabinów gmin i związków wyznaniowych.

Na wyjątki może zezwolić R. R. g. Ż.

§ 53. R. R. g. Ż. wydaje dla rabinów przepisy służbowe i regulamin dyscyplinarny, jako też przepisy o ich pensji, emeryturze i zabezpieczeniu pozostałych po nich wdów i sierot.

Obydwa rozporządzenia podlegają zezwoleniu przez Centr. Wł. Kr.

§ 54. Kaznodzieje z wykształceniem rabinicznem, uznanem przez R. R. g. Ż., w myśl niniejszego rozporządzenia, uważani być mają za rabinów.

Rabini gminni.

§ 55

Uchylony.

§ 56. Wybór rabina podlega zatwierdzeniu Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na przedstawienie Rady Religijnej.

§ 57. Posada rabina przy gminie jest dożywotnią. Zwolnienie z urzędu może nastąpić jedynie na wniosek R. R. g. Ż. zgodnie z przepisami Regulaminu Dyscypl. (§ 53) przez Centr. W. K.:

1. gdy rabin jest niezdolny do spełniania swoich obowiązków służbowych, nie naruszając tym jego praw do emerytury i

2. o ile rabin popełnia czyn, sprzeciwiający się godnosci i obowiązkom jego stanu.

§ 58. Rabin gminny z zastrzeżeniem podziału wielkiej gminy na okręgi rabiniczne, ma nadzór nad urządzeniami religijnemi, urzędnikami wyznaniowymi, nauczycielami religji i rzezakami w obrębie gminy. Ma on wyłączne prawo udzielania ślubów i rozwodów w obrębie swojej gminy z zastrzeżeniem praw rabinów Związków Wyznaniowych (§ 59). Ma on obowiązek co sobotę i w święta wygłaszać kazania.

Rytualne zarzynanie może być wykonane jedynie przez osoby, piśmiennie do tego przez rabina gminnego upoważnione.

O ile gmina obok rabina gminnego, utrzymuje jeszcze innych rabinów, rola działalności pojedyńczych rabinów, zwłaszcza o prawie nadzoru, zostaje oregulowana przez przepisy służbowe. Przepisy służbowe podlegają zatwierdzeniu przez R. R. g. Ż.

Rabini związków wyznaniowych.

§ 59. Nadzór nad urządzeniami religijnemi i nad urzędnikami wyznaniowymi Związku Wyznaniowego pełni rabin Związku Wyznaniowego (§ 46).

To samo tyczy się nadzoru nad szkołami religijnemi, urządzonemi przez Związek Wyznaniowy z zastrzeżeniem praw Państw. Władzy Nadzorczej, jak również udzielania upoważnienia i dozoru nad rzezakami Związku Wyznaniowego.

Rabin Zw. Wyzn. ma prawo udzielać śluby i rozwody, w których biorą udział członkowie jego związku lub ich dzieci.

Nie narusza się niniejszem przepisów stanu cywilnego.

Gospodarka finansowa.

§ 60. Budżety i listy składek gmin wyznaniowych i Rady Religijnej podlegają przed ich wykonaniem zatwierdzeniu władzy nadzorczej. Budżety i listy składek, w ten sposób zatwierdzone, mają moc wykonawczą.

§ 61. Związki Wyznaniowe pobierają składki od swoich członków na mocy zobopólnego porozumienia się. Zobowiązanie do płacenia tych podatków reguluje się przepisami prawa cywilnego.

O Państwowej Władzy Nadzorczej.

§ 62. Naczelną władzą nadzorczą nad organami zarządu gmin wyznaniowych żydowskich jest Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Miejscową władzą nadzorczą dla poszczególnych gmin jest Komisarz powiatu.

§ 63. Bliższe przepisy, tyczące się dokonania wyborów na mocy niniejszego rozporządzenia, wydaje Min. Wyznań Rel. i Oświec. P.

Prawo zażaleń.

§ 64. Właściwymi dla rozstrzygania zażaleń na dyspozycje, zarządzenia i działalność organów zarządu, powstałych na mocy niniejszego rozporządzenia są, nie wykluczając prawa dalszych zażaleń, organy zarządu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem kolejno wyższe.

Każde zażalenie winno być podane piśmiennie i umotywowane. Wniesienie zażalenia nie ma skutków wstrzymujących.

Instancja apelacyjna może przez tymczasowe rozporządzenie odroczyć wykonanie zaskarzonej decyzji.

Rozstrzyganie zażaleń powinno być piśmienne.

§ 65

Uchylony.

Przepisy przejściowe.

§ 66. Do chwili wydania dalszych przepisów przez Wł. Nadz. dotychczasowe gminy i ich zarządy funkcjonują nadal.

§ 67. Do chwili wyboru Rądy Zarządu gmin powiatowych oraz R. R. g. Ż., czynności ich sprawuje Państw. Wł. Nadz.

§ 68. R. R. g. Ż. rozstrzyga, w jakim stopniu udzielone przed wydaniem niniejszego rozporządzenia świadectwa o uzdolnieniu do pełnienia czynności rabina i udzielenia tytułu rabina, uzasadniają przepisy §§ 17 i 49.

§ 49 ust. 3 nie dotyczy osób, które przed wydaniem niniejszego rozporządzenia sprawowały czynności rabinów.

§ 69. Do chwili wprowadzenia regulaminu podatkowego ustrój podatkowy gmin żydowskich reguluje się według dotychczasowych przepisów, rozporządzeń i zwyczajów z zastrzeżeniem zmian tych przepisów przez Państw. Wł. Nadz.

Już przed wydaniem regulaminu podatkowego gminy powiatowe i R. R. g. Ż. mogą pobierać podatki i opłaty z zezwolenia Państw. Władzy Nadz.

Gminy, gminy powiatowe i R. R. g. Ż. podczas trwania wojny, niezależnie ogólnych składek mogą pobierać z zezwolenia Państw. Wł. Nadz. specjalne składki od osób, posiadających majątek wartości 200,000 mk. lub dochody, przewyższające 15,000 mk.

Przepis wykonawczy.

§ 70. Wykonanie niniejszego z dekretu powierza się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, który w tym celu wyda niezbędne przepisy wykonawcze.

289.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych o wprowadzeniu stanu wyjątkowego.

Rada Ministrów postanowiła w dniu 1 kwietnia b. r. na mocy art. 1-go Dekretu Naczelnika Państwa z dn. 2 stycznia 1919 r. wprowadzić na czas trzech miesięcy stan wyjątkowy na całym obszarze b. Królestwa Kongresowego.

Z chwilą ogłoszenia stanu wyjątkowego szczególne pełnomocnictwo, wymienione w art. 2-im Dekretu, otrzymuje Minister Spraw Wewnętrznych.

Na tej podstawie zarządzam niniejszym aż do odwołania, co następuje:

1. Wszelkie zgromadzenia pod gołem niebem i wszelkie pochody uliczne są bezwzględnie wzbronione, w razie po awienia się będą rozpraszane przy pomocy siły zbrojnej.
2. Wszelkie zebrania w zamkniętych pomieszczeniach są dozwolone z warun-

kiem, że na 48 godzin przed rozpoczęciem zgłoszone będą w biurze komisarjatu rządowego przez trzech zwołujących, którzy są osobiście odpowiedzialni za spokojny przebieg zebrania lub zamknięcia tegoż z chwilą, gdy zgromadzenie przybierze charakter, zagrażający bezpieczeństwu publicznemu;

3. Restauracje, kawiarnie i t. p. zakłady mogą być otwarte najdłużej do godziny 11-ej wieczorem.
Przedstawienia w teatrach i kinematografach i t. p. mają być ukończone najpóźniej już o godzinie jedenastej wieczorem.

Winni przekroczenia przepisów powyższych ulegną w drodze administracyjnej zamknięciu w więzieniu do trzech miesięcy lub grzywnie do 3.000 marek z zamianą w razie niewypłacalności na areszt do trzech miesięcy.

Rozporządzenie niniejsze otrzymuje natychmiast moc obowiązującą.

Dalsze rozporządzenia i zarządzenia, wynikające ze stanu wyjątkowego w granicach, przewidzianych przez Dekret z dn. 2 stycznia 1919 r., wydane zostaną w poszczególnych powiatach przez Komisarzy Rządowych, których do tego upełnomocni Minister Spraw Wewnętrznych.

Rozporządzenia, wydane w związku z wprowadzeniem stanu wyjątkowego w st. m. Warszawie przez Komisarza Nadzwyczajnego, pozostają nadal w swojej mocy.

Warszawa, dnia 3 kwietnia 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *S. Wojciechowski.*

IV.

290.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Powiatowych w sprawie dostaw zboża przez drobnych właścicieli rolnych.

Dekretem z dnia 29 stycznia r. b. (Dziennik Praw Nr. 10, poz. 126) nadano Ministrowi Aprowizacji prawo karania w drodze administracyjnej do wysokości 6 miesięcy więzienia i Mk. 100.000 winnych niedostarczenia ziemiopłodów. W stosunku do producentów większej własności rolnej z dekretu powyższego zrobiono już wielokrotnie użytek, skazując poszczególnych obywateli ziemskich na więzienie i grzywnę łącznie.

Własność rolna drobna (jednakże chodzi tu jedynie o posiadaczy ponad 6 morgów, gdyż, zgodnie z § 7 rozporządzenia Ministerstwa Aprowizacji w sprawie obrotu ziemiopłodami z dnia 23 listopada 1918 r., własność małorolna poniżej 6 morgów ziemi ornej zwolniona jest od wszelkich dostaw przymusowych), dotychczas, pomimo zagrożenia odpowiedzialnością z tytułu powyższego dekretu, do dostaw nie przystąpiła.

Obowiązek wyżywienia ludności bezrolnej spoczywa zarówno na większej, jak i na drobnej własności rolnej. Miasta, okręgi przemysłowe i odebrane na wschodzie tereny b. etapów są całkowicie wygłodzone i ludność oczekuje pomocy od tych, którzy wojną w słabszym stopniu dotknięci zostali.

Wobec tego w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji polecam Panu wezwać Rady Gminne, aby w przeciągu tygodnia od daty otrzymania niniejszego rozporządzenia przedstawiły referentowi aprowizacyjnemu w powiecie wykaz rozkładu kontyngentu na poszczególne wsie, przyczem kontyngent, wyznaczony dla gminy przez referenta aprowizacyjnego, winien być w całkowitej ilości rozłożony i nie ulegnie w żadnym razie redukcji.

W razie niewykonania tego nakazu przez którąkolwiek z Rad Gminnych w terminie przytoczonym, nakaz powyższy obowiązani będą wykonać wójci gmin w terminie tygodniowym pod rygorem odpowiedzialności z art. 639 Kodeksu Karnego (bezczynność władzy).

W stosunku do wsi, które po otrzymaniu nakazu z gminy nie rozpoczęłyby natychmiast dostawy, zastosowane będą kary od 10 do 100 tys. mk.

O ile jedynie poszczególni gospodarze we wsi będą odmawiali dostawy, ukarze się ich grzywną do 10 tys. mk. i więzieniem do 6 miesięcy. Sołtysi za bezczynność władzy będą karani z mocy art. 639 Kod. Kar. tak samo, jak i wójci.

Zwracam szczególniejszą uwagę zainteresowanych, że stosowanie kar w dekrecie przewidzianych, dotknąć może włościan nawet zupełnie niewinnych, odpowiadających jednak solidarnie za zachowanie się swych sąsiadów z tejże wsi.

Warszawa, dn. 24 marca 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *S. Wojciechowski*

291.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Komisarzy Rządowych o charakterze urzędowym zastępców członków Rad Gminnych.

Doszło do urzędowej wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że niektóre Rady Gminne zupełnie mylne interpretują stanowisko i charakter zastępców członków Rady Gminnej, uważając ich niesłusznie za uprawnionych do udziału w posiedzeniach Rady Gminnej, lub powołując ich niejednokrotnie na takie posiedzenia w zastępstwie chwilowo tylko nieobecnego Radnego; co więcej, nawet zdarzały się wypadki wybrania takiego zastępcy, niewłaściwie w posiedzeniu Rady Gminnej udział biorącego, na członka Sejmiku Powiatowego.

Celem usunięcia tych niewłaściwości, tak rażąco przeciwnych ustawie, oraz wyjaśnienia stanowiska zastępców członków Rady Gminnej, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca Panu pouczyć Rady Gminne w swoim powiecie w sposób następujący:

W myśl art. 5-go Dekretu o utworzeniu Rad Gminnych z dnia 28/XI 1918 r. Zgromadzenie Gminne wybiera na trzyletni okres 6-ciu zastępców członków Rady Gminnej, którzy, w razie ustąpienia którego z członków Rady Gminnej, lub wybrania go Wójtem, wchodzą w jego miejsce automatycznie w tym porządku, w jakim zostali wybrani, uważając za pierwszego tego, który otrzymał największą ilość głosów.

Z ustępu 2-go art. 5-go powyższego Dekretu jasno wynika, że zastępca wstępuje dopiero wtedy w miejsce członka Rady Gminnej, gdy taki Radny ustąpi lub zostanie Wójtem.

W wyrażeniu „ustąpi“ mieści się pojęcie trwałej nieobecności, a więc ostatecznego ustąpienia z Rady Gminnej, a nie tylko chwilowej niemożności spełnienia funkcji Radnego, np. z powodu przemijającej słabości, wyjazdu, urlopu itd.

Tak więc, skoro Radny gminy nie zjawi się na pewnem posiedzeniu Rady z powodu chwilowych przeszkód osobistych, zastępca nie ma prawa do udziału w posiedzeniu Rady i Rada urzęduje w tym dniu bez owego Radnego.

Gdy natomiast Radny gminy trwale z Rady ustąpi, np. z powodu śmierci, wyboru na wójta, wykluczenia z Rady za czyny hańbiące, zasądzenia wyrokiem karnym za zbrodnie i t. d., wtedy dopiero zastępca, który miał największą ilość głosów, wchodzi na miejsce tego członka Rady Gminnej.

Wybór 6-ciu zastępców równocześnie z wyborem Rady Gminnej na okres trzyletni zarządzony został ze względów jedynie praktycznych, by na wypadek zdekompletowania Rady Gminnej nie było potrzeby zarządzać nywych wyborow uzupełniających.

Może się zdarzyć w pewnej gminie np., że przez 3-letni okres urzędowania Rady Gminnej ani jeden z zastępców do Rady nie wejdzie i wtedy po upływie tych trzech lat te ich prowizoryczne mandaty wygasną; w innej natomiast może mieć miejsce fakt, że wszyscy zastępcy w trzyletnim okresie urzędowania Rady Gminnej wejdą do tej Rady.

Z powyższego wynika również, przy uwzględnianiu Dekretu o Tymczasowej Ordynacji Wyborczej do Sejmików z 5/XII 1918 r. (Dziennik Praw № 19, poz. 51), że członkiem Sejmiku Powiatowego wybrany być może jedynie członek Rady Gminnej, nie zaś zastępca. Ten ostatni dopiero wtedy mógłby być wybranym do Sejmiku, gdy wstąpi na miejsce ustępującego Radnego w wypadkach, wyżej przytoczonych. Każdy wybór zastępcy radnego na członka Sejmiku, dokonany przez Radę Gminną, byłby nieważny, gdyż Rada Gminna wybiera reprezentanta do Sejmiku tylko ze swojego grona, a zastępca, jak długo w miejsce Radnego nie wstąpił, nie należy do grona RadyGminnej.

Niniejsze wyjaśnienie opublikują PP. Komisarze Rądowi wszystkim gminom swojego powiatu bezzwłocznie.

Warszawa, d. 26/III 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych

(—) *K. Sienkiewicz.*

292.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Przewodniczących Sejmików Powiatowych i Prezydentów miast, stanowiących samodzielne powiaty, w sprawie Rad Aprowizacyjnych.

Powołując się na rozporządzenie M. S. W. z dnia 26 marca 1919 r. (Monitor Polski z dnia 27/III 1919 r. Nr. 70), którem przekazano Sejmikom (R. M.), atrybucje Powiatowych Rad Aprowizacyjnych, M. S. W. podaje Panu do wiadomości i wykonania, co następuje:

Sprawy aprowizacyjne wymagają ciągłej i bacznej uwagi na wszelkie przejawy życia gospodarczego, tudzież z natury rzeczy szybkiego i samodzielnego działania. Sejmiki (Rady M.), względnie Wydziały Powiatowe (Magistraty) są tak obarczone pracą nad budową i organizacją życia samorządowego, że nie byłyby w stanie sprostać swemu zadaniu i ponosić odpowiedzialności za cały tok spraw aprowizacyjnycb w powiecie (w mieście), o ile nie powołają do życia sejmikowych (miejskich) Komisji Aprowizacyjnych (art. 17 p. 6 Dekretu o tymczasowej ordy-

nacji powiatowej, względnie art. 22 Dekretu o samorządzie miejskim) i nie wyposażą ich w szczególny ustrój i specjalne pełnomocnictwa. Zaleca się przeto Sejmikom (R. M.), aby przekazały całokształt wszystkich spraw aprowizacyjnych w powiecie (mieście) i ostateczną decyzję w zakresie działania, przyznanym Sejmikom (R. M.) w § 2 przytoczonego na wstępie rozporządzenia M. S. W. z dnia 26/III 1919 r., specjalnie do tych spraw ustanowionym Komisjom Aprowizacyjnym.

M. S. W. zwraca również z całym naciskiem uwagę na konieczność powołania do tych komisji rzeczoznawców z poza Sejmiku (R. M.), z pośród przedstawicieli spożywców, którzy dotąd w sprawach aprowizacyjnych z pożytkiem działali, z pośród przedstawicieli kooperatyw, związków zawodowych, stowarzyszeń spożywczych, kółek rolniczych i t. p. o ile ci w skład Sejmiku (R. M.) nie wchodzą.

Poleca się przeto Panu, aby wezwał Sejmik (R. M.) do wyboru Komisji Aprowizacyjnej w składzie odpowiednim i uchwalenia dla niej regulaminu, o ile możności w tekście proponowanym przez M. S. W. Jeden egzemplarz uchwalonego regulaminu przedłoży Pan M. S. W., a skład wybranej Komisji Aprowizacyjnej poda Pan do wiadomości Ministerstwa Aprowizacji.

Wreszcie M. S. W. zwraca uwagę Pana na postanowienia art. 52 Dekretu o ordynacji powiatowej z dnia 4 lutego 1919 r. i ciążący według nich na Panu obowiązek zawieszania tych uchwał Komisji Aprowizacyjnej, które stałyby w sprzeczności z ustawami i wydanemi na ich podstawie rozporządzeniami Ministerstwa Aprowizacji.

O dokonanem zawieszeniu uchwały Komisji Aprowizacyjnej doniesie Pan do trzech dni Ministerstwu Aprowizacji, celem wydania orzeczenia o nieważności w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych.

Wzór regulaminu Komisji Aprowizacyjnej załącza się przy niniejszym.

Warszawa, d. 26/III 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
K. Sienkiewicz

Załącznik

Wzór regulaminu Komisji Aprowizacyjnej Sejmiku Powiatowego (Rady Miejskiej).

§ 1. Komisję Aprowizacyjną wybiera Sejmik Powiatowy (Rada Miejska).

§ 2. Komisja Aprowizacyjna składa się:
a) z Przewodniczącego Sejmiku (prezydenta),
b) Referenta Aprowizacyjnego i
c) 9-ciu członków, wybranych przez Sejmik Powiatowy (Radę Miejską) zwykłą większością głosów, przyczem do Komisji Aprowizacyjnej należy powołać rzeczoznawców także z poza Sejmikn (Rady Miejskiej), przydewszystkiem z grona spożywców.

§ 3. Posiedzenia Komisji zwołuje i przewodniczy na nich przewodniczący Sejmiku (Prezydent Miasta), względnie w jego zastępstwie Referent Aprowizacyjny. Posiedzenia Komisji Aprowizacyjnej winny być zwoływane conajmniej raz na miesiąc. Na żądanie trzech członków Komisji obowiązany jest Przewodniczący zwołać Komisję Aprowizacyjną w ciągu 10 dni od dnia zgłoszenia żądania.

§ 4. Obecność połowy członków i Przewodniczącego wystarczą do prawomocności zebrania Komisji Aprowizacyjnej. Sprawy rozstrzyga się zwykłą większością głosów. Z każdego posiedzenia Komisji spisuje się protokuł.

§ 5. Sejmik Powiatowy (Rada Miejska) przekazuje Komisji Aprowizacyjnej ostateczną decyzję we wszystkich sprawach aprowizacyjnych, określonych paragrafem 2-gim rozporządzenia Ministra Spraw Wewn. z dn. 26 marca 1919 r.

293.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Przewodniczących Wydziałów Powiatowych w sprawie przesyłania protokułów posiedzeń Sejmików Powiatowych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje niniejszym do wiadomości i zastosowania przepisy, dotyczące przedstawiania Ministerstwu uchwał Sejmiku.

W myśl art. 32 Dekretu o Tymczasowej Ordynacji Powiatowej z dn. 4 lutego r. b. uchwały Sejmiku winny być dostarczane władzy nadzorczej wraz z odpowiednimi załącznikami oraz podawane do wiadomości publicznej. Skutkiem tego Przewodniczący wydziału Powiatowego obowiązany jest czuwać nad tem, aby odpisy protokułów posiedzen Sejmiku Powiatowego były przesyłane Ministerstwu Spraw Wewnętrznych natychmiast po podpisaniu odnośnego protokułu; do protokułów należy dołączać odpowiednie załączniki, jak np. tekst uchwalonego regulaminu, kosztorys, budżet i t. d.

Zupełnie niezależnie od tego uchwały Sejmiku Powiatowego, wymagające zatwierdzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w myśl art. 47 wyżej przytoczonego Dekretu, winny być przedstawiane w formie wyciągów z protokułu przy osobnym raporcie Przewodniczącego, zawierającym jego wniosek tudzież — w razie potrzeby — obszerniejsze umotywowanie; tylko na sprawy, w ten sposób przedłożone, należy oczekiwać decyzji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Nadmienia się również, że przedstawiony do zatwierdzenia budżet winien być dołączony w dwóch egzemplarzach.

Wreszcie zaleca się podawanie uchwał Sejmiku do wiadomości publicznej w drodze przesyłania odpisów protokułów Urzędom gminnym i Magistratom miast danego powiatu oraz redakcjom pism.

Warszawa, dn. 31 marca 1919 roku.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *K. Sienkiewicz.*

294.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Wydziałów Powiatowych i Magistratów miast, stanowiących samodzielne powiaty, w sprawie pokrywania niedoborów szpitali epidemicznych przez powiatowe związki komunalne.

Wobec szerzących się w całym kraju epidemji i wielkich ciężarów finansowych, jakie spadają na te powiaty wiejskie i ziemskie, w których znajdują się szpitale epidemiczne, jest rzeczą słuszną, aby powiaty, sąsiadujące z takiemi miastami, względnie powiatami ziemskimi, przyczyniały się do pokrywania niedoborów rzeczonych szpitali proporcjonalnie do liczby swych chorych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaleca przeto z całym naciskiem tworzenie w tym celu przez interesowane powiaty związków specjalnych w myśl art. 4 Tymczasowej Ordynacji Powiatowej z dnia 5 lutego 1919 r. Zadaniem takich związków byłoby udzielanie stałych zasiłków pieniężnych tym szpitalom epidemicznym, które znajdują się na obszarze związku i obsługują powiaty i miasta, należące do związku. Wysokość zasiłków winna być obliczona w stosunku do liczby leczonych chorych z poszczególnych powiatów. Zarazem nadmienia się, że bez zawiązywania związku specjalnego odpowiednią formą pomocy mogłyby być także subwencje, udzielane tym miastom i powiatom, które utrzymują szpitale epidemiczne, obsługujące sąsiednie powiaty, nieposiadające podobnych szpitali, wysokośc takich subwencji należałoby również obliczyć proporcjonalnie do liczby leczonych chorych z danego powiatu.

Warszawa, dn. 2.IV 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *K. Sienkiewicz.*

295.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Powiatowych w sprawie aresztowań na tle politycznem.

W uzupełnieniu okólnika (№ 137) z dnia 7 marca 1919 r. № 38336/11-0-3296—poleca się przedkładać doniesienia telegraficzne o każdem aresztowaniu, dokonanem na tle politycznem w powiecie. Niezależnie od doniesienia telegraficznego należy następnie przesyłać wyczerpujące sprawozdanie pisemne. Ministerstwu zależy na tem, aby mieć sprawozdanie swych podwładnych organów, zanim otrzyma o tem wiadomość ze strony nieurzędowej.

Warszawa, dn. 3.IV 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

296.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Ludowych w sprawie reorganizacji Milicji Ludowej.

W krótkim czasie nastąpi reorganizacja i dyzlokacja milicji ludowej, w myśl następujących zasad:

1) Komendy Okręgowe Milicji Ludowej, jako nieprzystosowane do administracyjnego podziału kraju, zostaną zlikwidowane. Likwidacja ta przeprowadzona będzie stopniowo. Co do likwidacji każdej z Komend, wydany będzie osobny rozkaz z zaznaczeniem ostatecznego terminu likwidacji.

2) Milicja Ludowa, jako organ bezpieczeństwa publicznego, opłacany w całości przez Rząd, pozostawiona będzie jedynie w tych powiatach i miastach, gdzie zachodzi potrzeba wzmocnienia miejscowej służby bezpieczeństwa, — Policji Komunalnej.

3) Za takie uważane są te powiaty i miasta, gdzie Milicja Ludowa strzeże więzień, magazynów i gmachów publicznych, lub gdzie bezpieczeństwo publiczne szczególniej jest zagrożone (bandytyzm).

4) Milicja Ludowa pozostanie wreszcie w tych powiatach i miastach, które zdecydują się zatrzymać ją u siebie na zasadach gospodarczych Policji Komunalnej i w ramach etatu tej ostatniej, możliwe jest wreszcie jednostkowe przechodzenie funkcjonarjuszów Milicji Ludowej do Policji Komunalnej.

W ten sam sposób uregulowaną będzie sprawa posterunków żandarmerji.

Komisarze Rządowi doniosą do dnia 12-go b. m., czy:

1) zachodzi w powiecie potrzeba wzmocnienia Policji Komunalnej, a to w myśl zasad, wyrażonych w punkcie 2-im i z wyszczególnieniem, jakiej siły do tego potrzeba (ilość posterunków przy gmachach);

2) czy dany powiat (miasto) przejmuje Milicję Ludową na zasadach gospodarczych Policji Komunalnej.

Warszawa, dn. 4 kwietnia 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *S. Wojciechowski*

VI.

297.

Ruch służbowy w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Naczelnik Państwa postanowieniem z dnia 15 lutego r. b. udzielił dymisji Podsekretarzowi Stanu D-rowi Stanisławowi Ustyanowskiemu.

Postanowieniem z d. 1 marca r. b. mianował Dyrektora Policji Państwowej Jana Gorzechowskiego—Szefem Sekcji.

Minister Spraw Wewnętrznych mianował:

w dniu 17.II r. b.:

Pawlikowskiego Czesława — Starszym Referentem.

Wysockiego Jacka—pomocnikiem Referenta.

w dniu 18.II r. b.:

Wardęskiego Henryka — Inspektorem Policji Państwowej w randze Radcy ministerjalnego.

w dniu 21.II r. b.:

Radcę Ministerjalnego Dobrowolskiego Stefana-Jacka—Radcą Ministerjalnym i Naczelnikiem Wydziału,

Starszego Referenta Komarnickiego Wacława—Radcą Ministerjalnym,

Starszego Referenta Popiela Karola—Radcą Ministerjalnym,

Referenta Piątkowskiego Edwarda—Starszym Referentem,

Referenta Stalę Władysława—Starszym Referentem.

w dniu 22.II r. b.:

Referenta Wójcickiego Józefa—Starszym Referentem.

w dniu 25.II r. b.:

Radcę Ministerjalnego Kurzynę Stanisława—Radcą Ministerjalnym i Naczelnikiem Wydziału,

Starszego Referenta Mańkowskiego Józefa—Radcą Ministerjalnym i Naczelnikiem Wydziału,

Starszego Referenta Skoniecznego Stanisława—Radcą Ministerjalnym,

Referenta Strzeszewskiego Janusza — Starszym Referentem,

Furuhjelma Augusta—Starszym Referentem.

w dniu 26.II r. b.:

Millerównę Halinę—Sekretarzem.

w dniu 28.II r. b.:

Konckiego Tadeusza d-ra — Radcą Ministerjalnym,

Referenta Pawlikiewicza Atenogenesa—Starszym Referentem,

Sekretarza Orenstein-Oreńskiego Jerzego—pomocnikiem Referenta,

Olszewskiego Adolfa—Sekretarzem.

Awansował:

w dniu 21.II r. b.:

Naczelnika Kancelarji Robaczewskiego Antoniego z kat. VIII etatu płac do kat. VII.

Udzielił dymisji:

Downarowiczowi Stanisławowi — ze stanowiska Radcy Ministerjalnego i Naczelnika Wydziału.

Drukiem F. Wyszyńskiego i S-ki, Warszawa, Zgoda № 5.